

POEMELE AȘTEPTĂRII

CORNELIU LIVANU

POEMELE AȘTEPTĂRII

Poezii
Volumul 8

Ediție îngrijită
de Ticu Leontescu

 **CASA CĂRȚII**
Oradea, 2019

Poemele așteptării

Copyright © 2019 Corneliu Livanu

Ediție publicată de:

Editura Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LIVANU, CORNELIU

Poemele așteptării / Corneliu Livanu. -

Oradea : Casa Cărții, 2012

ISBN 978-606-732-132-6

821.135.1

Tehnoredactarea: Timeia Pop

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis S.R.L., str. Nicolae Jiga nr. 31, Oradea,

Tel./fax: 0259 472 640

FRUMOS, SENSIBIL ȘI DISCRET

În toamna anului 1970, elev fiind la Liceul de Muzică și Arte Plastice din Botoșani, în casa unchilor mei (Aristotel și Lucreția Avasiloaie), l-am întâlnit, pentru prima oară, pe Corneliu Livanu, un tânăr frumos, sensibil și discret. Mi-a atras atenția, printre altele, faptul că avea la el un caiet studentesc plin cu poezii, scrise de poetul Costache Ioanid. Curiozitatea mea a învins timiditatea și i-am cerut să îmi împrumute caietul. Mi l-a lăsat pentru o zi, timp în care am citit multe dintre poeziile scrise în el, pe unele transcriindu-mi-le. Acel student eminent la București, fost olimpic național la matematică în vremea liceului la Botoșani, era nimeni altul decât poetul... Corneliu Livanu. Așa a început prietenia noastră, durată în jurul aceluiași chemări și preocupări, respectiv: poezia, propovăduirea Evangheliei, păstoria.

Peste ani, după Revoluția din decembrie 1989, în perioada anilor studenției mele la ITP București, respectiv 1990-1994, cu anumite ocazii în care ne-am întâlnit ne-am apropiat mai mult pe tema preocupării noastre comune care era poezia. Tot în acei ani au început să apară de sub tipar primele volume de poezii semnate de Corneliu Livanu. Asemenea poetului Ion Barbu, Corneliu Livanu cultiva cu succes, atât științele exacte, cât și creația literară (poezia). Mai rar, matematica și poezia, aceste contrarii, să se atragă. Se spune, de pildă, că dacă în matematică doi ori doi fac patru, în poezie, în schimb, doi ori doi nu fac patru, ci atât cât vrea poetul.

Dar, înainte de a sublinia alte lucruri, care definesc stilul, creația poetică a poetului C. Livanu, consider necesar să exprim câteva aspecte concrete, referitoare la poezie în general și la poezia creștină

în special. Aceasta, întrucât în biserică, printre cei care iubesc și citesc poezie, există și unii care au talent să și scrie poezie. De aceea, pentru toți, dar în special pentru aceștia, simt imboldul divin să spun câteva lucruri definitorii, clare despre poezie și scrierea ei. Dacă proza presupune, printre altele, cuvinte potrivite într-o ordine potrivită, poezia presupune cele mai potrivite cuvinte în cea mai potrivită ordine. „Unde voi găsi cuvântul care spune adevărul?” Altfel spus, poezia în esență presupune: idee, limbaj poetic, emoție. Fără acestea, poezia poate fi orice altceva, numai poezie nu. Aceasta mai presupune două lucruri clare, conștientizate și asumate în modul cel mai responsabil și anume: talent și muncă. Nici talent fără muncă, nici muncă fără talent, ci ambele, deopotrivă. Pot să tai lemne fără talent, doar cu deprinderi bine formate. Dar în artă, în muzică, în poezie, nu.

Vreau, de asemenea, să demontez acel mit conform căruia oricine poate scrie poezie dacă vrea, parafrazând zicala românească: *tot românul e poet*. Fals! Repet, poezia înseamnă talent și trudă. Talentul, de la Domnul, iar munca, de la poet. Iar inspirația lucrează împreună cu amândouă. Nu este bine să scrii poezie neinspirat, iar Domnul îl inspiră pe poetul care transpiră, punct. *Unu la sută transpirație și nouăzeci și nouă la sută inspirație* e fals. Alte câteva aspecte cu privire la poezie și poet. În funcție de tema abordată, poezia poate fi mai lungă sau mai scurtă. Poeziile nu trebuie să fie egale ca lungime, decât dacă sunt poezii cu formă fixă, cum ar fi: rondelul, sonetul, haikuul. Observați, vă rog, Cântarea cântărilor, Psalmii (forma, lungimea lor). De asemenea, poate fi scrisă cu rimă sau în vers alb.

Poetul creștin presupune și el următoarele: să fie născut din nou, să cunoască foarte bine și să înțeleagă corect în context Biblia, să fie înzestrat cu talent, să fie conștient de acesta și să-l cultive prin multă lectură poetică (pentru a-și cultiva limbajul poetic), în momentele de inspirație să scrie, să cizeleze (finiseze), dând astfel o formă finală fiecărei poezii. Apoi, când consideră că s-au adunat un număr suficient, pentru o plachetă sau un volum, să publice. Talentul de a scrie, în general, și cel de a scrie versuri, în special, este o formă a harului felurit, oferit de Domnul unora, spre slava Lui și zidirea duhovnicească

a celorlalți. Încă un aspect. Poetul creștin nu trăiește izolat, auto-exilat, departe de oameni sau suspendat undeva în turla bisericii. Dimpotrivă, el este un om între oameni, un om al generației lui. Dar, un om care, împovărat cu nevoile/durerile semenilor, se duce înaintea lui Dumnezeu, în favoarea lor. Alteori, el vine încărcat cu harul/răspunsul lui Dumnezeu la durerile/nevoile semenilor. Atât la dus, cât și la întors, el exprimă în versuri inspirate toate aceste emoții, seisme, stări umane/divine (Plângerile lui Ieremia). Biblia abundă în pasaje, în texte și chiar cărți întregi de poezie, de o frumusețe excepțională, cu o încărcătură emoțională și mai ales cu mesaj divin, care confirmă cele articulate mai sus.

Mă opresc aici cu aspectele de formă și fond ale poetului și poeziei. Revin la opera poetică a lui C. Livanu. Lecturându-i atent, volum după volum, creația sa poetică, constatăm întâi de toate că autorul este un om născut din nou, care cunoaște foarte bine și înțelege corect în context Sfânta Scriptură, care este înzestrat de Domnul cu talentul de a scrie poezie, care a conștientizat și a cultivat prin lectură și muncă asiduă talentul acesta, inspirația divină (muza) fiindu-i alături, bântuindu-l. În ceea ce privește fondul tematic, ideatic, poezia lui C. Livanu abundă de teme, care se deschid înaintea cititorului ca un evantai. Poetul abordează în opera sa un spectru larg, foarte divers, scanând parcă, pe de o parte, Biblia de la o margine la cealaltă, persoana lui Dumnezeu, natura Sa desăvârșită, atributele Sale transmisibile și netransmisibile, voia Sa sfântă și suverană, iar pe de altă parte natura umană decăzută, tânjind după restaurare divină. De asemenea, întâlnim în versurile sale portrete biblice ale unei largi galerii de personaje devenite proverbiale, eroi ai credinței, unii din Vechiul, alții din Noul Testament: patriarhi; regi; profeți; bărbați și femei, deopotrivă, bătrâni și tineri, unii chiar adolescenți; apostoli și martiri. Dar mai presus, Domnul Isus Hristos – Dumnezeu-om și omul-Dumnezeu, Mântuitorul și Judecătorul cel drept; Mirele Ceresc, precum și Mireasa Lui, Biserica; Regele regilor și Domnul domnilor; Împărăția Sa etc. Într-un alt registru tematic, Persoana și lucrarea Duhului Sfânt în viața credinciosului și a Bisericii: pocăința și nașterea din nou, umplerea și sfințirea; roadele Duhului și darurile Sale etc.

În ceea ce privește forma, poetul C. Livanu scrie o poezie cu rimă și strofe, preferând stilul clasic, alecsandrin. Evident, oarecum recunoscător, dar și tributar pe-alocuri stilului lui Costache Ioanid, cel care a avut un rol hotărâtor în inițierea sa și în anii săi de debut. Răzbate un ton imnic, psalmic, evanghelistic. Prin toate volumele scrise și publicate, C. Livanu se dezvăluie pe sine ca un poet format, matur, cu un stil propriu inconfundabil, dovedind o vastă lectură și cultură biblică și nu numai, experiență și îndemânare în scrisul cizelat, purtător de har și mesaj divin, evanghelic. Oricine citește poeziile sale devine mai frumos în omul interior, mai bogat, mai viguros în credință. Acest ultim volum, *Poemele așteptării*, reia la un alt nivel, la o altă vârstă duhovnicească, în reverberație simfonică, variațiuni pe aceleași teme de mai înainte, dovedind că cele spuse în vremea începuturilor sunt lucruri mari și importante și de aceea, reluându-le, privindu-le nu dinspre răsărit, ci dinspre apus, ele devin piloni de perpetuă aducere-aminte, perseverență și statornicie în credință alături de Domnul și Biserica Sa – *stâlpul și temelie adevărului, lumina lumii și sarea pământului*. Și în aceste volume târzii, precum două coșuri pline cu roade din grădina Edenului lăuntric, poetul, cu presimțiri de străjer profetic pe metereze, cheamă la o așteptare activă, vigilentă, să renunțăm la ațipirea lăncezindă, în vederea revenirii Domnului, precum și a întâlnirii cu El, care va culmina cu Nunta Mielului. Închei, subliniind cronicile editorului și poetului Constantin Moisa, care a analizat competent și inspirat opera poetică a lui C. Livanu. Iată un fragment: „...gândul lui sfredelitor caută cuvintele-esență, metafore-program cu o puternică încărcătură emoțională, a căror «discreție» te oprește la culoarea roșie a semaforului.”

Ticu Leontescu

Chișoda, 18.09.2018

UN CUVÂNT PENTRU CITITORI

O pauză de câțiva ani de la ultimul meu volum de poezii, intitulat *Frumusețea veșniciei*, s-a impus de la sine. Pauzele în orice domeniu, dar mai ales în artă, sunt extrem de utile și importante. Poți privi în urmă, dar fără mânie, cercetându-ți motivele personale pentru ceea ce ai făcut și, nu în ultimul rând, să vezi ce îți propui să faci mai departe. Între Vechiul și Noul Testament există o pauză de 400 de ani în care Dumnezeu a pregătit condițiile istorice, politice și religioase ale venirii Fiului Său în lume. În muzică, de exemplu, pauzele sunt de un mare efect artistic și tocmai de aceea fac parte din aria respectivă. Domnul Isus Hristos până la vârsta de 30 de ani, în perioada obscurității Sale din Nazaret, a fost pregătit în mod special de către Duhul Sfânt, pentru misiunea mesianică și pentru „ceasul Său” când, în calitate de Miel al lui Dumnezeu, va muri pentru păcatele noastre pe crucea de pe Golgota.

Când am ieșit definitiv la pensie, la plecare, colegile mele m-au întrebat ce voi face de acum încolo, cum mă voi lupta cu non-activitatea și cu depresia care, într-o lume tumultuoasă ca cea de astăzi, se poate instala atât de ușor. Le-am asigurat că mă voi îngriji de sănătatea mea trupească și-mi voi continua lucrarea de pastor și lucrător al Evangheliei în biserica unde Dumnezeu mi-a dat har să-L slujesc. Dar gândul meu s-a oprit, recunosc, și la lucrarea devoțională a scrierii de poezii creștine și eseuri despre spiritualitatea la care Duhul Domnului m-a făcut părtaș încă din tinerețe.

În acest nou volum de poezii, intitulat *Poemele așteptării*, mi-am propus să dau glas tuturor năzuințelor mele sufletești legate de cea mai frumoasă și rodnică așteptare: revenirea Domnului Isus în glorie.

Dar nu mă refer la o așteptare pasivă care poate fi, până la urmă, un teren în care să încolțească sămânța depresiei, ci la o așteptare activă. Un exemplu în această privință, cunoscut încă din zorii istoriei omenirii, este exemplul strălucit al patriarhului Noe. Dumnezeu îl înștiințase pe Noe de venirea iminentă a unui potop de ape peste toată lumea din vremea aceea. Dar nu a fost suficientă numai această profeție, pe care Noe și familia lui trebuiau s-o transmită generației lor. Creatorul i-a dat lui Noe și un proiect practic de realizat: să construiască din lemn o corabie de salvare pentru toți cei ce vor crede avertismentul divin. Aceeași idee transpare și din *Matei 24:46* în care „robul credincios și înțelept” este felicitat că, la venirea stăpânului său, nu va fi găsit într-o stare de lenevie, ci dimpotrivă: „*Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!*”

În structurarea prezentului volum de poezii am pornit de la două premise extrem de importante și actuale pentru orice creștin adevărat: 1. Așteptarea Mirelui și 2. Răpirea Bisericii la cer, înainte de necazul cel mare. Prima o determină pe a doua. Nu se poate să ai parte de Răpire fără să-L aștepți, fără să-L iubești pe Mirele Isus Hristos, cu toate consecințele care decurg de aici. L-am așezat pe Noe, în primul capitol ca personaj istoric pe care Dumnezeu îl salvează din apele potopului, după cum va fi salvat și poporul Israel din (nu „de”, ci „din”) marele necaz. După Noe am ales alte 3 personaje biblice care sunt privite ca patriarhi și titani ai poporului Israel: Avraam, Iosif și Moise, fiecare cu așteptările lui fundamentale: a) Avraam a așteptat un copil, pe Isaac; b) Iosif a așteptat strămutarea sicriului cu rămășițele pământeste ale trupului său în Canaan, țara promisă lui Avraam; c) Moise a așteptat ca după cele 10 urgii să-i scoată pe evrei din aspra robie a Egiptului. Din nefericire poporul Israel a păcătuit deseori în Canaan și astfel au apărut *așteptările legitime ale profeților lui Dumnezeu* care l-au chemat la pocăință și restaurare. Dumnezeu însă a fost credincios planului Său de mântuire și nu l-a anulat din pricina necredinței și păcatelor poporului Israel. Profeții au prezis, după cum bine știm, venirea lui Mesia în lume, dar n-au putut sesiza distanța enormă în timp dintre cele două venituri: prima ca Miel al lui Dumnezeu, care „ridică păcatul lumii” și a doua ca Rege al regilor și Împărat al împăraților. Ultimele două

secțiuni se referă tot la ideea de așteptare, dar una activă, și anume: *așteptarea Miresei și așteptarea Nunții Mielului*. Aceste două așteptări se întrepătrund și cuprind perioada harului de la Cincizecime până la Răpire și apoi vizează tot ce va urma după aceea în cer: Judecata Bisericii în sens de răsplătire și Nunta Mielului. Rămâne ca fiecare cititor să găsească răspunsul potrivit la întrebarea: „Cum putem noi, credincioșii, să-L așteptăm pe Mirele ceresc?” Ni se cere, după opinia mea, o veghere continuă, care înseamnă să-L propovăduim, prin cuvânt și faptă, lumii necredincioase pe Domnul Isus Hristos, corabia noastră de salvare. Lucrând pentru gloria Lui, în fiecare zi, nu facem altceva decât să-L așteptăm în mod activ și să-I aducem roadele pe care Domnul le așteaptă zilnic de la noi.

A scrie o poezie, pentru slava Domnului, înseamnă să sapi și să descoperi în pământul sfânt al Scripturii o nouă fântână de har și apă vie, așa cum au făcut robii lui Isaac în Geneza 26:19: „Robii lui Isaac au mai săpat în vale și au dat acolo peste o fântână cu apă de izvor.” În acest fel primim o explicație cu privire la cei ce își pun tăria și încrederea în Dumnezeu, din Psalmul 84:6: „Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare, și ploaia timpurie [a Duhului Sfânt] o acoperă cu binecuvântări.” În speranța înțelegerii acestui mare obiectiv creștin, valabil mai bine de două milenii, vă doresc o lectură plăcută a poeziilor ce urmează și, m-aș bucura ca astfel să fiți motivați la o slujire plină de pasiune în lucrarea mântuirii. Noi nu știm exact când va veni Mirele ceresc pentru Biserică, așa cum nici Rebeca n-a avut nicio idee despre venirea lui Eliezer, trimisul lui Avraam, în casa părinților săi. Dar când a aflat scopul cu care acesta venise, ea a răspuns: „Da, vreau!”, dându-și astfel acceptul personal să devină mireasa și soția lui Isaac. Domnul Isus Hristos este „Isaacul” nostru ceresc, a cărui revenire pentru Biserică este iminentă și poate avea loc în orice moment. Să fim gata pentru El!

Fie ca binecuvântarea Domnului să coboare din plin peste viețile și familiile dumneavoastră, astfel încât să fim bine pregătiți pentru venirea Mirelui ceresc.

Pastor Corneliu Livanu
București, 25.07.2018

1. AȘTEPTĂRILE LUI NOE

*Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui:
Noe umbla cu Dumnezeu.*

Geneza 6:9b

*Și Dumnezeu a zis lui Noe:
„Acesta este semnul legământului
pe care l-am făcut între Mine și orice făptură de pe pământ.”*

Geneza 9:17

DOR DE CER

Dintr-o lume tumultuoasă,
Când necazurile cresc,
Eu, cu tot ce am în casă,
Doar la Tine mă gândesc.

Gânduri multe-mi bat în poartă,
Însă eu nu le primesc.
Tu îmi ești și steag, și soartă;
Eu pe Tine Te iubesc.

Las tristețile apuse
Cât respir și cât trăiesc,
Ca să pot de azi, Isuse,
Numai Ție să-Ți slujesc.

Multe-n lume mă revoltă.
Păsări cad lovite greu.
Chiar și când eu n-am recoltă,
Te slăvesc, Isus, mereu.

Lumea nu vrea mântuirea,
Sfinții Tăi nu-i sunt pe plac.
Dar eu știu că izbăvirea
E cu cel în duh sărac.

Dor de cer și de iubire
Este tot ce îmi doresc.
Am cu Tine-o răsplătire,
Pentru care azi trăiesc.

Vino să trăiești în mine,
Cu-al Tău har să mă-ntărești,
Când Te chem printre suspine
Ca să văd, Isus, cum ești!

Crucea Ta îmi dă speranță
Cum în lume nu-i nîcicînd,
Ca să fiu, cu siguranță,
Martor credincios și blînd.

Adevărul Tău îmi este
Singurul izbăvitor,
Cînd pe-a suferinței creste
Urc senin și răbdător.

Dor de Rai și de Lumină
Fără noapte, fără somn,
Unde Tu, Cel fără vină,
Ești al vieții noastre Domn.

Miel și Leu, dar plin de slavă,
Te aștept oricînd să vii
În eterna Ta dumbravă,
Să ne duci cu-ai Tăi copii!

ARCA LUI NOE

Aștepta din cer potopul,
Ca tâmplar de bunăvoie,
Și trăia-n neprihănire,
Sfânt era în toate Noe.

N-a putut să stea degeaba
Când primi din cer porunca.
Noe și ai lui din casă
Îndrăgiră cu toți munca.

„Fă-ți o arcă”, i-a zis Domnul,
„Să salveze omenirea!”
Ascultând bătrânul Noe,
El începe construirea.

Un proiect atât de mare,
Ce mai mult de-un veac durează,
Cere muncă și răbdare
Și pe-atâția angajează.

Mulți sunt plini de îndoială.
Ploaia încă n-a venit.
Noe construiește arca
Și-i convins că n-a greșit.

El lucrează cu prieteni,
Care nu-i cerură bani.
Și trecură peste sută
Timp de douăzeci de ani.

Mulți râdeau pe înfundate,
Cu bațjocuri s-au pornit.
Însă Noe, prin credință,
El pe toți i-a biruit.

L-a încurajat soția,
În acest proiect măreț.
Dar simțea că bucuria
E de cel mai mare preț.

Să faci tot ce-ți cere Domnul
E-o onoare și un har,
Când lucrezi cu pasiune
Și nimic nu e-n zadar.

Arca și-a primit conturul.
Noe era inginer
Și cu drag o construie,
Tot cu gândul către cer.

Jubilau în înălțime
Îngerii preafericiți.
Noe cu ai lui din casă
Așteptau în rugi uniți.

Ușa a stat șapte zile
Pentru cei ce vor intra.
Nimeni n-a lăsat păcatul
De potop a se salva.

Necredința era mare.
Oamenii s-au răzvrătit.
Dumnezeu avea răbdare,
Dar aceasta s-a sfârșit.

Au urcat atunci în arcă
Noe și cei șapte inși.
Domnul ușa le-o închide.
De emoții sunt cuprinși.

Și-a pornit din cer talazul
Zile patruzeci la rând.

Mulți se agățau de arcă,
Tot la ușa ei bătând.

„Noe, Noe!”, strigau unii.
„Ne cunoști, noi suntem frați!...
Dar deschide-ne odată
Că murim toți înecați!”

Noe n-avea-n mână cheia.
Domnul ușa a închis.
Cei ce nu primesc credința
Nu au drum spre Paradis.

Când vorbea Isus, Păstorul,
Despre-al vremii larg tumult
El făcea asemănare
Cu potopul de demult.

Ca și-n vremile lui Noe
Și în timpul de apoi
Fărdelegea va tot crește,
Necredința va fi-n toi.

Va conta mândria firii,
Violența în popor.
S-or urî unii pe alții,
Blestemându-și ziua lor.

Nesătui de-averii și slavă,
Pentru cerșetori și regi,
Vor aduce peste lume
Un potop de fărdelegi.

Domnul dă avertismentul
Prin Cuvântul salvator:
„Voi fiți treji, vegheați întruna
Ca să fiți gata de zbor!”

COBORÂND DIN ARCĂ PE USCAT

După timpul de-așteptare, când a vrut Domnul să-l scape,
Coborî din arcă Noe pe-un pământ spălat de ape.
Fiii cu-ale lor familii coborât-au pe uscat,
Pe un munte ce se cheamă de atuncea Ararat.

Și-au ieșit din hibernare, după luni și luni de zile,
Păsări și-animale multe, și tăcutele reptile.
Nu era agresiune, nici conflicte între ele.
Pacea cea desăvârșită coborâse dintre stele.

Noe a zidit altarul. El cu drag s-a aplecat.
Și din păsări și-animale jertfă Domnului I-a dat.
Jertfa ascultării sale este de un bun miros
Și mereu ne-aduce-aminte de Domnul Isus Hristos.

Dumnezeu vorbi lui Noe ca-nainte de potop:
„Fac un legământ cu tine azi în noul biotop.
Niciodată peste tine, peste regnul animal,
Nu va mai veni pedeapsă cu al apei falnic val.

Curcubeul Meu e semnul că veți fi la adăpost
Dacă veți păstra credința și al vieții Mele rost.
Norii vor veni pe boltă însă semnul-curcubeu
Îmi va aminti în taină că sunt veșnic Dumnezeu.

Curcubeu-i mărturie de-astăzi, pentru orice stea,
Că Eu iert pe cel ce vine cu căință-n fața Mea.
Apele zăgăzuite nu vor mai veni potop,
Ca să crească-n lanuri grâul și să-l strângem snop cu snop”.

Și-a-nceput o nouă viață Noe, cel ce era sfânt.
Dar răul se strecurase prin fărâma de pământ.
Lupta noastră nu e nouă dintre omul vechi și nou,
Dar putem avea izbândă prin al Golgotei Erou.

Duhul Sfânt ne dă putere să-L urmăm și azi ca ieri.
El să-nvingem vechea fire, zi de zi, ne dă puteri.
Nu-i o culme prea înaltă pentru cei ce-s cu Isus,
Când primesc din cer putere ca s-o urce până sus.

Jertfa noastră-i jertfă vie, trupul să ni-l dăruim
Pentru Domnul din vecie, ce ne-ajută să trăim.
Cum și Noe din vechime a fost martor plin de zel
Să fim sare și lumină pentru blândul nostru Miel.

Nu planeta este nouă, ci noi suntem înnoiți
Când Îl ascultăm pe Domnul de Duhul călăuziți.
Lumii-ntregi să-i ducem vestea că Isus vine-n curând,
Sus în slavă El ne-așteaptă cu al fericirii gând.

Vom avea mai mult ca sfinții ce-au trăit în vremea lor,
Când în Paradis intra-vom cu Isus, blândul Păstor.
Noi toți, „oaia regăsită”, Îl vom lăuda mereu,
Că și-aici, și sus în ceruri, El e Domn și Dumnezeu.

MESERIA DE VIER A LUI NOE

Când lucra ca inginer, Noe și-a găsit succesul.
Domnul i-a primit lucrarea și-a făcut din el alesul.
Noe-nseamnă „mângâiere” și-acest om a demonstrat
Prin corabia făcută că e-un sfânt adevărat.

Se sfârșise și potopul și, cu mâinile-amândouă,
Noe, iată, își alege și o meserie nouă.
Ca să construiești o arcă poți să fii un inginer,
Însă noua meserie l-a cam depărtat de cer.

Nu găsim că-i spune Domnul ce să facă de acum,
Cum să-și întrețină casa ce-o avea pe noul drum.
Noe-i capul omenirii, e pe postul lui Adam.
Și, prin el, o nouă șansă a primit al lumii neam.

Folosesc acum cuvinte care vor stârni mirare.
Dar acesta-i adevărul, chiar privit din depărtare.
Așteptarea-i prețioasă, dă emoții câteodată,
Chiar de viața lui cea nouă va depinde lumea toată.

Biblia nu dă detalii, nu intră în amănunte,
Dar eu cred c-al nostru Noe coborâse de pe munte
Și zărind un deal mai mare, și de ce nu, o câmpie,
El lucra acum pământul și-a sădit în el o vie.

Munca este necesară ca un strugur pe-o mlădiță.
Dar schimbarea era mare: de la lemn la vechea viță.
Duhul ni-l prezintă singur, nu lucra într-o echipă,
Ca la arca minunată, ce n-a fost făcută-n pripă.

Nu mai vine Creatorul să-l prevină de pericol,
Ce surprize pot s-apară din pământul cel agricol.
Uneori Domnul ne lasă să alegem singuri noi
Și să ne trezim deodată că suntem atât de goi.

Nu doar goi pe din afară, cum vedem că s-a-ntâmplat
Chiar lui Noe din vechime, ce era sfânt și curat.
El bău peste măsură vinul său ce fermenta
Și-și pierduse echilibrul, neștiind ce mai făcea.

Vinul e la concurență chiar cu Duhul Sfânt din cer
Și ne sabotează strașnic misiunea de străjer.
Nu vorbesc prea mult de Noe, pentru că el s-a trezit
Și-a-mpărțit apoi pedepse celor ce l-au necinstit.

Un pericol sunt pe lume cei pe dinăuntru goi,
Îmbătați și de succese, ce se cred astfel eroi.
Lumea-n jurul lor se-nvârte ca pământul rotitor,
Fără ca să vadă lațul cel ascuns în vorba lor.

Dumnezeu ne-a dat și minte, cu tot cu discernământ,
Să alegem Adevărul din tot ce nu este sfânt.
Diavolul ne vinde-aramă și o dă drept aur pur.
Noi să fim atenți la toate ce se-ntâmplă împrejur.

Vor veni propuneri multe, cu afaceri fel de fel.
Să rămânem în credință, slujitori blândului Miel.
Nu mergem cu fala lumii, cu vinul gălăgios,
Căci în inimile noastre este Domn Isus Hristos.